

Măcăleandru

Bunul Dumnezeu făcuse lumina, isprăvisese cerul și pământul, plantele și animalele și acum stătea în rai și vopsea penele păsărilor și împodobea făpturile. Din mâinile Lui porneau fluturi, porumbei, răsăreau crini, trandafiri și lăcrămioare.

Spre seară, veni rândul să facă o păsărică sură.

- Ține minte, grăi Domnul cu bunătațe, pe tine te cheamă "măcăleandru" (gușă roșie). Și, punând păsărică în palmă, o lăsă să zboare în lume.

Măcăleandru zbură voios să vadă pământul cu frumusețile lui. În oglinda unui pârăiaș ce curgea printre flori își văzu chipul și băgă de seamă că e sur pe tot corpul. Nu avea nici o pană roșie, nici măcar pe gușă.

Se duse înapoi la Dumnezeu și-I spuse cu sfială:

- Doamne, pentru ce să mă cheme măcăleandru, când n-am nici o pană roșie?

Dumnezeu îi spuse cu blândețe:

- Măcăleandru ți-am pus numele și așa trebuie să te cheme. Poți să îți câștigi singură pene roșii pe gușă.

Pasărea începu să se gândească în ce fel ar putea să-și facă penele roșii. Văzând o tufă de măceș își făcu cuibul între ramurile ghimpoase ale acesteia, sperând că poate vreo petală i se va lipi pe gușă și-i va rămâne o pată roșie. Dar nu se întâmplă nimic.

A trecut multă vreme și măcăleandru a iubit cu foc, sperând că de para dragostei i se vor înroși penele. A cântat cu foc, sperând că de focul cântecului i se vor înroși penele. A luptat cu ardoare împotriva altor păsări, crezând că de vitejia ce-i ardea inima i se vor colora penele, dar n-a izbutit. N-a izbutit nici primul măcăleandru și nici urmașii lui...

Povestea aceasta o ciripea puilor ei un măcăleandru ce-și avea cuibul într-un măceș de pe o colină de lângă orașul Ierusalim. Deodată se opri, căci pe poarta Ierusalimului ieșea o mulțime de oameni ce înainta repede spre colina unde era cuibul ei. Erau călăreți pe cai mândri, oșteni cu sulite lungi, slujitori cu ciocane și cuie, preoți mândri și judecători cu fața aspră, femei care plângeau și tot felul de oameni care strigau.

Biata pasăre începu să tremure de frică la gândul că puii ei puteau fi călcați în picioare în orice moment. Dar uită de primejdia ce o pândeia pe ea și pe puii ei, când văzu cu groază ceea ce făcea mulțimea cu cei trei oameni care erau osândiți.

- Ce răi sunt oamenii! își spuse ea. Nu-i destul că i-au bătut în cuie pe acești osândiți, dar pe capul Celui din mijloc au mai pus și o cunună de spini. Ghimpii I-au înțepat fruntea și îi țâșnește sângele. Cât e de răbdător Omul acela și ce blând se uită. Mi se rupe inima când Îl văd cum se chinuie. Dacă aș fi eu tare ca fratele meu vulturul, gândi ea, i-aș rupe cu ghearele piroanele din palme.

Văzând cum curge sângele din fruntea Răstignitului care avea o cunună de spini, măcăleandru se hotărî să facă ceva pentru a-I ușura puțin suferința. Zbură drept la Răstignit și trase cu ciocul un spin ce I se înfipsese acestuia în frunte.

Când spinul ieși din fruntea Celui ce pătimea, o picătură de sânge țâșni pe pieptul păsării și se lăți repede, încât toate penele de pe gușă i se înroșiră.

Atunci Răstignitul spuse:

- Pentru mila ce-o porți în suflet ai dobândit ceea ce neamul tău întreg a căutat să câștige, străduindu-se mereu, dar nu a reușit.

Când pasărea se întoarse la cuib, puii începură să strige:

- Ți-e gușă roșie! Penele de pe gușă ta sunt mai roșii decât floarea măceșului!

- E o picătură de sânge din fruntea sârmanului Răstignit, răspunse pasărea, și are să se spele îndată ce mă voi scălda într-un izvor.

Dar oricât s-a scăldat, roșul de pe gușă măcăleandrului nu s-a mai dus. Ba, când îi crescură puii, se ivi culoarea roșie și pe penele de pe gușă lor. De atunci, din ziua Răstignirii Domnului, a căpătat măcăleandru gușă sa roșie.

